

דברי הכפר

תנו לי את אור השמש

והים

ומי ייקח ממני את

גן העדן שלי?

אלפרד נויס

גיליון מס 1917 * ל' תשרי תשס"ה * 15 אוקטובר 2004

כפר-הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

ימי חולדת

		17.10
	אבנר מרום עמית שובל	
20.10	ג'אק גולן	
21.10	נמרוד אשכנזי (נכד מ. קנדל)	18.10
	נור גלבוע (נכד ר. כהן) עדי בוסקילה	
22.10	נטלי קאי בן-נתן (נכדה) לי טנא	
	יואל כרם	

טנג-מוכ/

ימי נישואין

17.10	מרים וברוך כהן
18.10	צפורה ושאל סמברג מיכל ואיתמר עדר ג'וני ותום רייפין
22.10	ליאת ועמק יצחקי

פירוורים...

נגמר לנו הקיץ,
נגמר לו ותם,
השמש הולכת לישון מוקדם!.....

****** ואפילו הברכה התכולה נסגרה... תודה, תודה לכל המצילים,
היה לנו כיף ונעים לשבת ולקשקש בעוד ילדינו נהנים במים.
אז להתראות בעונה הבאה!

****** לכל התלמידים – קחו נשימה עמוקה עמוקה כי החופשה הבאה
רק בחג-החנוכה! (ותדעו שברי מזל אתם.
כשאנחנו היינו ילדים, לא היה לנו חופש כל יום שישי...)

****** לאיזק שחגג את יום ההולדת ה-80 בהוד והדר, ועוגות טעימות
על שפת הברכה, מזל – טוב!
לכבוד האירוע הגיעו מרחוק קרובים וידידים רבים, ביניהם גם צביה,
ואייל תלם שהפתיעו את בעל השמחה.

****** משתחררים:
• נדב חייט בחופשת שחרור – שהחיינו!
• פרי פינק אף היא השתחררה, בשעה טובה!
• שונטל בסו – גם היא במשתחררים, בהצלחה בחיים
האזרחיים!

****** יצאו לחו"ל:
• שגיא כץ – יצא לחפש את הונו ומזלו בארה"ב.
• דריה, יוצאת בקרוב בדרכה לאוסטרליה וקנדה.
• גלי, אף היא עוזבת אותנו, להתראות בביקור הבא.

****** ארז בילגורי חזר מחו"ל – בהצלחה בלימודיך בטכניון.

****** משפחת וגנר על נספחיה הנעימו בערב זמירות ומנגינות.
מספרים שהיה נעים ומהנה ושיש כוכב נולד שלוש: תומר וויטהם!
(כנראה שיש לו את הגנים של אמא בתיה).

לכבוד
דב לוצקי
מפקד מרחב גליל
משטרת ישראל

הנדון: ירי בכפר טובא/זנגריה

מזה שנים אחדות תושבי כפר הנשיא מורגלים בירי מהכפר השכן, בעיקר לעת עריכת "פנטזיות".

באחרונה גבר ירי זה מאד, הרבה מעבר לחגיגה כזו או אחרת מדי פעם. האם זו הפגנת כוח של משפחה/ חמולה אינני יודע, אך ברור לכל כי אין לעבור על כך לסדר היום.

חברים מדווחים כי כדורים עפים מעל כפר הנשיא. המצב איננו משעשע יותר אלא ממש מסוכן.

בפניותינו למשטרת צפת נענינו שהמשטרה עוסקת רק בעבירות פליליות. האם ירי בכלל, ובפרט פרוע שכזה איננו עבירה פלילית?!

יש להפסיק נהג זה טרם קורה אסון! אני פונה אליך ומצפה כי יעשה מעשה בנדון.

לתשובה אודה!

בברכה

קובי לם
מנהל קהילה

העתקים: אהרון ולנסי – יו"ר מועצה ג.ע.
חוסין אל-הייב – יו"ר מועצה מקומית טובא/זנגריה
יורם רותם – קב"ט מועצה ג.ע.
קצין ישובים מג"ב צפון
רב פקד אמיר אהרון מת"ח צח"ר.
נורמן ברק – רב"ש כאן

האמת מאחורי תמיכת ההנהלה

כחברה בהנהלת הקהילה הרגשתי מבוכה לא קטנה כשצפיתי במהלך האספה בטלויזיה בביתי. קובי הביע את דעתו הפרטית כנגד הצעת הצוות ונשאלה שאלה מוצדקת היכן חברי ההנהלה התומכים?

אני מניחה שהיעדרותם של תומכים אלה ואני ביניהם לא היתה מקרית, ואני מבקשת להסביר.

הצוות לשינוי ארגוני יושב, לדבריהם, כ – 14 ישיבות עד שגיבש דגם סופי והציג אותו לראשונה לפני הנהלת הקהילה. בשלב זה עדין היו 3 חברים ביניהם שהודו כי הם מתלבטים. במשך 3 ישיבות משותפות עסקנו בדגם המוצע וניסינו להבין אותו על יתרונותיו וחסרונותיו (אפילו איתן הודה לבסוף שיש גם חסרונות). כבר בישיבה השנייה נוצר לחץ מסיבי על חברי ההנהלה מצד מובילי ההצעה החדשה להחליט מהר. למה מהר? כי אנחנו עומדים בפתחה של שנת 2005 ועלינו להכין תקציב חדש על פי החלטת האספה.

3 הישיבות הללו התקיימו במשך שלושה שבועות רצופים בהם לא עסקנו כמעט בשום נושא אחר מלבד השינוי הארגוני. ולא אגזים אם אומר שכמה מאיתנו הלכו לישון עם הדגם החדש וקמו איתו בבוקר.

בישיבה השלישית כבר נדרשנו להחליט כאשר כל הצעה אחרת נדחתה על הסף. נאמר לנו take it or leave it ללא פשרות וללא הסתייגויות. חיכינו עוד כמה ימים שכל בעלי זכות ההצבעה יהיו נוכחים (בהנהלה יושבים גם שחר כץ, רונן וקובי שאינם חברים ואין להם זכות הצבעה) והצבענו כך: אחד נגד, שלושה תמכו בלב שלם כנראה, ושלושה הצביעו בעד אבל הרגישו נגד. אני מודה ומתוודה שהייתי בין החצויים האלה. הצבעתי בעד, משיקולים זרים ולא ענייניים. לא משום שחשבתי שההצעה מוצלחת כל כך אלא משום שהנחתי שהתנגדות תזיק לתדמיתה של הנהלת הקהילה, שהרי היא הסמיכה בזמנו את הצוות להציע הצעת ייעול ועכשיו לא מגבה אותו.

מאז עבר זמן, וזמן הוא מורה טוב, שכן הוא מאפשר לך להפוך בעניין, לדבר, לשמוע דעות שונות, לעכל, להטמיע ולגבש עמדה.

אני מבינה את רצונו של הציבור לבוא לציבור עם תוצר מוגמר, שהוא פרי עמל רב, ולזכות בתמיכתו. אבל לא היה זה הוגן ללחוץ אותנו לקיר ולדרוש מאתנו להחליט בזמן קצר כל כך בנושא כבד משקל ועקרוני כזה. כמו שגם לא הוגן כלפי הציבור ללכת כבר מחר לקלפי ולהצביע באופן אחראי. אני מניחה שיש לא מעט מתלבטים עדיין שהיו רוצים לשמוע דעות נוספות.

בהצבעה בקלפי אצביע נגד הצעת הצוות משלוש סיבות עיקריות: א. אני מאמינה שנתקשה מאוד למצוא מנהל שיהיה מבורך גם בכישורים חברתיים וגם בכישורים כלכליים. אני לא רואה אותו בקיבוץ, ומן הסתם התפקיד יצא טוב למכרז וזה ייקח זמן.

ב. כמו המנהל גם חברי הנהלת הקיבוץ יצטרכו להבין בעניינים כלכליים כמו בנושאים חברתיים, ויידרשו כמובן לישיבות רבות ותכופות.

ג. הדעות בנושא החיסכון הכספי חלוקות, אבל גם מי שטוען לחיסכון של 150 אש"ח לא הראה לנו מעולם תחשיב כלשהו, מה שמעורר אצלי חשד כבד שלא כך הוא. ואם אין חיסכון – אין הצדקה לשינוי מהר ועכשיו.

לעומת זאת יש צורך לשפר את המבנה הקיים, אבל זה שייך כבר להצעה אחרת.

נורית אורן

מה נשתנה ???

ידוע לי היטב שאת הקושיות האלה נהוג לשאול בליל הסדר. ויחד עם הידיעה הזו והעובדה שזה עתה עברנו רק את חג סוכות, בכל זאת לאור הדיונים וההחלטות הבאות עלינו לטובה בעניין השינוי האירגוני, הרי אני מתנדב לקחת על עצמי את תפקיד הילד ש"אינו יודע לשאול" ובכל לשאול בקול גדול: **מה נשתנה ???**

אומרים "**משנה מקום משנה מזל**" אבל לגבינו ברור שאת המקום אנחנו לא משנים, ולגבי המזל, לדעתי אין פה שום עניין למזל, זה טוב להימורים או להגרלות, אלא אנחנו צריכים להקדיש הרבה מאוד מחשבה ולאחריה הרבה מאוד מאמץ ועבודה אם ברצוננו לעלות על דרך המלך, או לפחות לראות את האור בקצה המנהרה (ולא של הרכבת הדוהרת ממול...).

כדי להסיר ספק אני בעד הצעת הצוות לשינוי וכך גם אצביע, ואנסה לשכנע אחרים לעשות, ולו רק בגלל המציאות הידועה שמי שצועד במקום ולא מתאים את עצמו למציאות המשתנה, סופו ללכת למעשה לאחור. גם אם לעניות דעתי הצעת הצוות היא בבחינת "**מעט מידי ואפילו מאוחר מידי**" יש לתמוך בהצעה, ולשאול כל מי שמתנגד: האם המצב היום הוא האידיאלי/האופטימלי/הרע במיעוטו. לדעתי אי אפשר לענות בהן על אף אחד מהאפשרויות.

אין מצב יותר מדכא ומצער לבן אדם, ממצב שבו הוא צריך להטיף בנוסח: **אמרתי לכם!** (וראה את מקרי הפיגועים האחרונים בסיני) אבל לפני כשנתיים כאשר התמודדתי אני והתמודדו אחרים על התפקידים המרכזיים במשק (מנהל קהילה, מרכז משק) טענתי ואמרתי שאנחנו צריכים לקחת את גורלנו בידינו תרתי משמע, כרעיון מרכזי וקיומי, ואם מישהו צריך להשתכנע רק מהנימוקים הכלכליים הכרוכים בעלויות הנגזרות מהעסקת גורמים שונים מבחוץ. יתרה מזאת גם לאחר שלא נבחרתי פניתי ביוזמתי להנהלת הקהילה והצגתי 3 דפים עם הצעות, שלדעתי היו מביאים לחסכון של כ-500,000 ₪ בשנה. למרות שהובטח לי שהעניין יעלה לדיון וייבדק, אני לא יכול להעיד שהבחנתי בתוצאות בשטח. גם אם הגזמתי וטעיתי בהערכות שלי ב-100%, הרי שעדיין החסכון שהיה נוצר, הוא יותר גדול מזה המוצע עכשיו ויש לזכור שעברו כבר יותר משנת תקציב אחת. ובינתיים נאלצנו לשלם יותר מס קהילה, מס המעבר לא ירד – בטח שלא בוטל, נאלצנו לשלם עבור השימוש לאורחינו בבריכת השחייה ועוד כהנה וכהנה. גם אם הצוות נמנע מלכתוב או לדבר על כך בפומבי, הרי ברור לכל בר בי רב שכנראה יש יותר מאי שביעות רצון, מהתפקוד הנוכחי של המערכת.

שלא לומר מנושאי התפקידים במערכת, שאני חייב לציין ביושר שמלאכתם קשה מנושא אם לא כמעט בלתי אפשרית, במציאות הכלכלית של כפר הנשיא, ולא בטוח שבעלי תפקידים חדשים יצליחו יותר.

די חורה לי שאותם חברים שפעלו בזמנו ועשו הכל כדי שלא אבחר, היום מגלגלים עיניים ואפילו לא מודים בטעות שעשו שהביאה לבחירה, שכעת הם מציעים בפועל לשנותה, רק שבינתיים בזבזנו הרבה זמן שאמנם יש לנו בשפע, ולא פחות כסף שאין לנו בכלל!
אבל זה לא הזמן לבכות על חלב (וכסף) שנשפך אלא צריך לשנס מותניים ולצאת לדרך חדשה ולקוות שגם יותר מוצלחת.

אחד המפתחות להצלחה ולשינוי אם לא המפתח היחיד הוא - ושוב לעניות דעתי- טמון ברצון ובעשייה בפועל בכל מה שקשור למפעל "הבונים". וכל עוד לא נחזור להיות הבעלים בפועל ולא רק על הניר. אנחנו צריכים לעשות בדק בית אמיתי שם לבדוק לעומק את כל ההתנהלות, להסיק מסקנות, ולהציב מטרות ולדאוג לביצוען.

ללא הצלחה של המפעל לחזור ולהיות רווחי ברמות של לפחות 1,000,000 ₪ בחודש, אין הרבה סיכוי לשיפור כלכלי, להחזרת חובות, שיוך דירות ויציאה לעתיד ודרך חדשים, והלוואי שוב, שאף אחד לא ייאלץ לעמוד במצב של
אמרתי לכם!

אבי רוזנקרנץ

מבנה ארגוני חדש

מדוע להצביע בעד

ראשית התנצלות: מאחר ואינני יכול להשתתף באסיפה, העליתי מספר דברים על הכתב.

היסטוריה: חברת כפר הנשיא הצביעה נגד התקציב והתבטאה בקול רם על דרישה להפחתת מיסוי (ביטול מס המעבר) ובקשה לניהול רזה יותר – חסכוני יותר.

התחברה קבוצת אנשים שניסתה לחקור את הקיים ולהציע מבנה ארגוני חדש תחת אילוצים חמורים:

1. אין פגיעה ברשת הביטחון.

2. אין סטייה מחוברת השינוי.

מסקנות

1. הקמת דירקטוריון – הסיבה לכך היא שאין כיום יד מכוונת, לא לטווח הקצר, ובוודאי לא לטווח הארוך. ואין מי שמבקר תהליכים. עלות ההקמה שואפת לאפס מכיוון שחברות בגוף היא בהתנדבות. לכן לא ברור לי מדוע להטיח ביקורת ולהתנגד לרעיון. במידה וגוף זה לא ינחל הצלחה ויתפוגג מעצמו – מה הנזק שנגרם?
2. יו"ר – כאן אין שינוי מהותי, כיום יש לכפר הנשיא יו"ר מבחוץ (יוסי נוימן), והשינוי היחיד הוא שחבר מתוכנו שאימץ את המבנה מוכן לעמוד בראשו. ההמלצה שתפקיד זה יאויש ע"י אותו חבר, אינה המלצה לדורות, אבל בואו וננצל את המומנט שנוצר – כרגע יש חבר מתוכנו שמוכן לשאת בעול.
3. מנכ"ל - מול שני מנהלים מכהנים. לאחר חקירת היקף הפעילויות הקיימות כיום, לדעתי (וכן לדעת הצוות), אדם אחד יכול להתמודד עם המשרה. סיכויי ההצלחה שלו לדעתי גדולים, ומה שיקבע את טיב ההצלחה הינו גורם הזמן ואישיותו של המועמד.

חסכון - הצוות לא התייחס לשאלה זו, אך נניח שהחסכון יהיה בטווח של 100 עד

עד 150 אלף ש"ח, האם ניתן לזלזל בסכום זה?

אין בהמלצות שהוגשו משום "זבנג וגמרנו", לאורך השנה או בטווח זמן סביר אחר, ניתן להמשיך ולבחון ניסיונות חסכון שונים שייתכן וייסטו מההצעה המקורית של המבנה. כי הרי הצעת המבנה איננה "תורה מסיני". לכן בקשתי מאלו שציפו לחסכון כפול, שגם אני בתוכם (סוף למס המעבר!), הצביעו בעד והמשיכו בד בבד ללחוץ על חיפוש דרכי חיסכון נוספות. ולאלו המנבאים שחורות, בואו והצביעו גם אתם בעד. הרי במידה וניסיון זה לא יצלח, מה הנזק שנגרם (לא נחסוך אך גם לא הפסדנו), ונחזור למבנה הקיים.

ומילה אחרונה על הומוסטאזיס – הומוסטאזיס אינו קיבעון של מצב החברה אלא בדיקה אמיצה של חיים חברתיים והתאמות ללא הרף לצורכי הקיום, על כן תנו סיכוי לשינוי – הצביעו בעד.

דודי.

פשיש, מסמר, לולב, אחרונ... פנקייקס.....

בכדי להעביר את הזמן בדרך לישראל, בטיסה האחרונה שלנו לפני מספר שבועות, התחלתי לתכנן לי את חג סוכות על פיסת נייר. ג'ייסון אמר שבטח מישוהו אחר כבר מארגן את החג ולא כדאי לי לבנות על זה, אך בכל זאת המשכתי בתכנונים. אחרי שנחתנו וסידרתי קצת את הבית ואמרתי שלום לשכנים, נכנסתי לזה ברצינות עם לא מעט עידוד מקובי וכמובן מאולגה. בשבילי הכנת חג הסוכות היתה חוויה נהדרת, כי כל מי שפנית אליו חייך ואמר מילה טובה והסכים לכל בקשה.

בלי הרבה מאמץ מצידי הקימו ארבעה בני נעורים את הסוכה על מרפסת חדר האוכל, למחרת טל פ. ודני ק. קישטו אותה ובערב סוכות הייתה קבלת חג מלאה תוכן, מוזיקה, שירה וסיפורת בהנחייתו המקצועית של סמי אוחיון. הוא הצליח להפעיל קשת רחבה של חברים וילדים, ואחרי כן ישבנו מסביב לשולחנות וזללנו עוגיות טעימות לאור הירח המלא. המון תודה לכולכם.

היו לנו ארבעה "אושפיזין מסורתיים" ברחבי המשק: ערב פנקייקס אצל משפחת דבולט, ערב ג'אז, קפה ועוגות אצל משפחת רוזנקרנץ, ארוחת ארבע בסוכה במועדון הנעורים ומרק ושתייה חמה "במפגש". המון תודות לכל המארגנים. פסטיבל "פיפשאנטי" המסורתי (השנה השלישית) בדשא האירוח הכפרי היה צבעוני, סמגוני ומוצלח הודות לכל כך הרבה אנשים, שאי אפשר להזכיר את כולם שמית אך אנסה. כולם, גדולים וקטנים, נהנו מעשיית הפיתות על הטבון מהבצק הרך שדנה הכינה, ותודה רבה לדני ק. שהביא את העצים. דוכני היצירה העסיקו את הילדים והוריהם - תודה למעיין פלמה וכל העוזרות. המלונן סיפק לנו שתייה ועוגיות, וכל המתוחים שבינינו הצליחו להשתחרר ממתחים אצל המסז'יסטים הצעירים והכשרוניים. הייתה גם קליית צמות בשיער ואיפור פנים לגנדרנים, ודוכני מכירה עם בגדים ואוכל לבזבזנים. הנעורים הכינו צ'יפס, העוגות של "שאטו פרלסון" לא איכזבו, והיה מלאווח ונקניקיות בלחמניות, כך שאף אחד לא נשאר רעב.

הצלחה גדולה היתה סדנת הג'גלינג, ומסמר הערב היתה הופעת האש המרשימה של אורן המדהים עם ילדי התלתן. המוזיקה החיה של נגני הג'אז הצעירים של הנעורים שידרג את האווירה בכמה מאות אחוזים. תודה לניב ד. על הקלידים, ללוטן מ. על החצוצרה ולעמית כ. על הגיטרה, וכמובן לשני ש. ולאלין מ. על ההגברה.

בערב שימחת תורה צילה אירגנה ערב ריקודי עם צנוע על המרפסת, גם תודה לך צילה.

תודה רבה גדולה לקורין שתמיד מפרגנת ומעודדת, לבסוף תודה לכל אלה שבאו, השתתפו ונהנו.

להתראות בעור הרבה חגים,

רג'י

שלום לכם חברים יקרים

ביום שישי האחרון חגגנו את יום ההולדת השמונים שלי ליד הבריכה שלנו. אומנם עברו כבר כמה ימים מערב חברתי זה, אני עדיין מאוד מרוגש.

הערב הזה היה דבר בלתי נשכח עבורי. ההשתתפות של המון כפר הנשיא מכל הגילאים, האווירה החמה, וגם היחד שממנו נהייתי מאוד.

כבר מזמן לא קיבלתי כל כך הרבה איחולים ונשיקות, והרגשתי נהדר.

השולחנות היו עמוסים עוגות - עבודתם של מעל שלושים חברים וחברות. עוגות שבהחלט מתחרות בעוגות של טובות מהקונדיטוריות בארץ.

חברים, בזמן שהביחד עזב הרבה קיבוצים, אנחנו עוד מצליחים להיות חברה מגובשת.

היו בערב הזה אנשים מבחוץ, וכמה מהם אמרו לי שאירוע כזה הוא נדיר.

חברים, אני מודה לכולכם על ההשתתפות בערב היפה הזה, שאני לא אשכח לזמן רב.

תודה תודה

איזק.

ענייני בית-בלונד

סידרנו את ת"ד שלנו כך שניתן להחזיר את המפתח + השלט ישירות לתא הדואר שלנו (76), במידה והמזכירות סגורה.

לשירותכם תמיד,

שבי וציונה.

לפניכם מילים שמסר לנו רפי פרנק - שקיבל מחבר שראה באינטרנט.....

בקיבוץ כפר הנשיא לא הרחק מראש פינה, נמצא את הסטודיו לקרמיקה של יעל נמנוב. נמנוב אוהבת כלים גדולים אבל יש לה גם קעריות קטנטנות, ספלים, קערות המיועדות לחרצנים ועוד. באותו קיבוץ יוצרת גם ריני כהן קרמיקה. בחלק מהזמן היא מלמדת ובחלק אחר היא יוצרת קרמיקה שימושית: ספלים, כדים, צלחות וגם קרמיקה פיסולית. בין השאר, היא מציירת על הכלים ציורים עדינים.

טל. נמנוב. 04-6914554 : טל. כהן 04-6914509 :

כתבה מתוך עיתון "הארץ"

עודכן ב- 24/09/2004 09:27

כי לכל החילונים בשגגה

הציבור החילוני ויתר על זכותו לפרש את היהדות ולהתאימה לרוח הזמן, לעולמו ולצרכיו, וכעת הוא בא בטענות על כפייה דתית

מאת: אלישע וולפין

הזמן: חודש אלול, יומיים לפני פתיחת שנת הלימודים. המקום: בית ספר תיכון יוקרתי בצפון הארץ. הקהל: מורים ובעיקר מורות, שכבר שבוע מתכנסים לימי היערכות לקראת השנה החדשה בבית הספר - הרבה פרטים טכניים וקצת גם לנשמה. אני הוזמנתי בעיקר בשביל הנשמה. ביקשו ממני לקיים שתי סדנאות שנועדו לעזור לבית הספר לחבר את תלמידי החטיבה העליונה למורשת היהדות. משימה לא פשוטה. בחרתי שני נושאים: "זמן יהודי" - לוח השנה העברי והאופן שבו תופשת היהדות את ממד הזמן; ו"התשובה", כמושג יהודי אותנטי וייחודי. נושא ה"תשובה" - האדם המשתנה, האדם המשתפר, המתקן את דרכיו, האדם המסוגל לסלוח ולבקש סליחה והאדם המממש את עצמו ומהווה מתנה לחברה - כל אלה ריתקו אותי מאז ומתמיד. ראיתי במושג הזה מתנה יהודית ייחודית לציוויליזציה האנושית.

החלק הראשון עבר בשלום והתגובות היו יפות. שבוע לאחר מכן הבאתי את

עניין התשובה. הצגתי לפני המשתתפים כמה מקורות המרגשים אותי כל פעם מחדש: דבריו של הפילוסוף היהודי פרנץ רונצווייג המדבר על התשובה כ"מושג שאין לו אח ורע בתרבות העולמית", ודבריו של הרב אברהם יצחק הכהן קוק: "כל היש (ביקום) בנוי על יסוד התשובה. כל המציאות העולמית איננה אלא תשובה אחת גדולה. תשובה במובן המקורי של המלה: חזרה, חזרה אל מקור ההוויות". המקורות הללו כלל אינם עוסקים בתשובה במובן הישראלי המודרני של "חזרה בתשובה" (אדם חילוני המקבל עליו עול מצוות).

ואז נכונה לי הפתעה, ומאותו רגע ואילך לא יכולתי להמשיך בתוכנית ההשתלמות. החל ויכוח עז, תוך שיחת חירשים שכמותה מזמן לא ראיתי. ההתנגדות העיקרית שאותה שמעתי היתה שאני מציג כאן פרשנות מסולפת ומתיפיפת (ואני מעדן כאן את הביקורת...), שהרי ה"עובדות" מוכיחות אחרת: "החוזרים בתשובה" שהם מכירים (אח של אחד, חבר של אחר וכו') אינם מחוברים כלל להווייתם הפנימית העמוקה ביותר. ההפך הוא הנכון - הם נראים כאנשים אבודים שנפלו קורבן לשטיפת מוח נוראית. "אז מה אתה

מדבר אתנו בכלל על תשובה!"

חשוב לציין שהוויכוח לא היה בסוגיה אם החוזרים בתשובה הם דוגמה אמיתית ל"תשובה" או שהם ההפך הגמור - אנשים אבודים, שטופי מוח וחסרי עמוד שדרה. הוויכוח היה על מהות רעיון "התשובה". חזרתי והצעתי להם לקרוא את המקורות בעצמם, דרך עיניהם הפקוחות לרווחה. לראות את החוכמה העמוקה שחבויה בהם, דווקא להם, כחילונים. ביקשתי (ליתר דיוק, התחננתי) שלא ייתנו לחוזרים בתשובה הללו להכתיב להם את משמעות המלה. כלום לא עזר. כל עוד "הם" (הדתיים) מתנהגים כפי שהם מתנהגים, אין על מה לדבר - הביטוי "תשובה" (כמו ביטויים אחרים) מוקצה מחמת מיאוס. וכך התשובה, שהיא אולי התרומה היהודית החשובה ביותר לאנושות כולה, נשארה בצינוק הצר ואיש לא מוכן לגאול אותה.

הישראלי החילוני ויתר על מעיינות החוכמה ומסר אותן על מגש של כסף לאחיו הדתי (ובעיקר החרדי). בדרכי להשתלמות הבאה חילחלה לתודעתי ההבנה שהאתגר שלנו הוא לא הכפייה הדתית. אי שם בראשית הציונות הציבור החילוני מסר לציבור הדתי את המונופול על הפרשנות היהודית, והשאיר לעצמו את הדתות החילוניות בלבד (מהסוציאליזם של טבנקין עד הקפיטליזם של נתניהו); מהלאומיות של ז'בוטינסקי עד לזכויות האזרח של שולמית אלון, והיום - מההתקהליות של חסידי "העידן החדש" עד לתעשיית הטלוויזיה של "כוכב נולד"). הציבור החילוני ויתר על זכותו לפרש את היהדות ולהתאימה לרוח הזמן, לעולמו ולצרכיו, וכעת הוא בא בטענות - טענות על כפייה דתית, על המונופול של הרבנות הישראלית על חייו. אבל כשמציעים לו לקחת בחזרה את מושכות הפרשנות והחוכמה לידי, הוא לא מוכן לקחתם.

אחינו הדתיים לא ישבו בחיבוק ידיים כל השנים הללו - הם פירשו, למדו ולימדו, עשו נפשות לתפישת עולמם היהודית - וזו זכותם (מצער אמנם שהם לא

מכירים בלגיטימיות של פרשנויות אחרות, לא אורתודוקסיות, אבל גם זו זכותם). הגיעה העת שהציבור החילוני יפסיק לברוח, ייקח מחדש בעלות על המורשת שלו, ילמד אותה, יפרש אותה, יתמודד אתה ובעיקר יתמוגג ממנה. זה ממש לא משנה אם החוזר בתשובה טוען לבעלות על המושג "תשובה". המושג אינו שלו, אלא אם כן הרוב היהודי במדינה שלנו מוותר עליה, כפי שעשה עד כה. אם אין נכונות לקחת אחריות, אז גם אין מקום לטענות.

הגיע הזמן לעשות תשובה. באמת לשוב. לשוב אל עצמנו. לשוב אל מעיינות החוכמה שלנו. אין בית ספר יכול להתיימר להקנות לתלמידיו חיבור לחוכמה העתיקה, אם המורים לא מוכנים לקחת בעלות ואחריות על חוכמה זו. עוד לא מאוחר מדי. אף פעם לא מאוחר מדי - זו דרכה וזה יופיה של התשובה. תמיד אפשר להשתנות, לתקן ולשוב. תמיד יש דרך חזרה: "עשה תשובה ביום מתנו (... כל עוונותיו נמחלין" (רמב"ם, הלכות תשובה, פרק ב', הלכה ב')

* ברה ופלוו אוה תליהק בר ל'בהא ו', סמה הליהקת ידו ו (תיו וטו וסנוק) וורכבבקע י.

כל הזכויות שמורות, "הארץ" ©

שומרים לשבוע 16-22/10

מוצ"ש	16/10	פול גלוק
יום א'	17/10	משה גרשמן
יום ב'	18/10	דייב דבולט
יום ג'	19/10	יעקב דדוש
יום ד'	20/10	ג'וני הרמץ
יום ה'	21/10	אילן המאירי

יום ו' 22/10 אודי וגנר
על מודלים ודברים חשובים אחרים

האספה ביום שני הייתה לדעתי חשובה ואפילו מרתקת.
לא, לא בגלל המודלים שהוצגו לפנינו לשינוי המבנה הארגוני של כ.ה.
כפי שצוין באספה (יישר כח, קובי ותמיר) – לכל מודל יש יתרונות וחסרונות.

הנקודות המהותיות בעיניי הן:

חשיבות הקשבה וכבוד לדעות שונות

בשנים האחרונות מתקיים בחברה שלנו - שהייתה ידועה בליברליות ופתיחות - תהליך חברתי עקבי של כוחניות ופוליטיזציה. חברים רבים הפסיקו להתבטא בציבור, כי מי שמביע דעה מנוגדת לדעת ההנהלה, או לדעה של חבר מוביל מסוים, משלם מחיר ואף זוכה לזלזול. זו בפרש אחת הסיבות להתנוונות של המועצה, ולהתפטרות חברים שישבו בה ע"מ לייצג עמדות של סקטורים שונים, והתייאשו מהיחס.

ארגון שאינו מכבד דעות שונות - מתנוון, ומפסיד אנשים בעלי חשיבה מקורית ויצירתית, שמבצעים "עזיבה פנימית".

השיטות הן די פשוטות וחוזרות על עצמן:

- * ראשון לכל: דה-לגיטימציה לדעות שונות,
- * הבטחות והצהרות לא בדוקות ולא מוכחות (על חסכון, יעילות וכד'),
- * הצגה נוקשה, ללא פשרות - TAKE IT OR LEAVE IT,
- * "מלחמות אגו" במקום דיון אמיתי ומכבד על טובת הקיבוץ,
- * התכחשות למילים שנאמרו או נכתבו ע"י חבר מוביל, כאשר אינן מתאימות ללחץ שהוא מפעיל על הציבור,
- * אין חיפוש פשרה, במטרה להגיע למצב הרצוי והבריא של הסכמה,
- * הצהרה על לחץ זמן (אמיתי או מדומה), שמחייב החלטה מהירה ללא מתן הזמן הנחוץ לציבור כה גדול
- לחשיבה, להתייעצות ולהבנת השלכות העניין,
- * אקסיומה - כאילו צוות שהשקיע רבות, (ומגיעה לו מלוא ההערכה) האמת השלמה בידי.
- * איומים מרומזים או מפורשים, מה יקרה אם תצביע / תחשוב אחרת.
- * השמצות על ממלאי תפקידים "במדרכות" ורצון להיפרע מהם, ללא ידיעת העובדות המלאות.

באספה נדרש מקובי אומץ ע"מ להצביע בכנות על חסרונות או הבטחות לא מבוססות במודל שהצוות מציע, למרות שפורמלית הייתה תמיכה דחוקה (!) של ההנהלה.

אם יש כאן ניצן של חידוש השיח הציבורי הפתוח והמכבד – זה חשוב הרבה יותר ממודל זה או אחר.

גם אם חבר יושב בהנהלה זו או אחרת, שהחליטה בתנאי אי-ודאות ולחץ זמן על תמיכתה במודל כלשהו, יש לברך על הבעת דעה שונה, מרחיבת אופקים. זו מהות הדמוקרטיה האמיתית והפוריה.

באספה שמענו בברור איך הדוברים על חסרונות המודל שמציע הצוות הותקפו שוב ושוב.

לא ראינו – הקשבה אמיתית וניסיון להבין את נקודות התורפה ואי-הבהירות, לשם שיפור ההצעה, וניסיון להגיע לשכנוע (אמיתי, לא תוך לחץ) והסכמה.

- התייחסות נבונה ופתוחה ל"אקסיומות" שמוצגות בפנינו
- * אם צוות השקיע – האם פרי עבודתו המבורכת הוא אוטומטית נכון ומוכח?
 - * טובת הקיבוץ – האם מנהל שהוא חבר כ.ה. ייטיב לשמור על הטובה המעורפלת הזו??
 - * מהי בכלל טובת הקיבוץ?? לצערי, יש כיום אינטרסים רבים וסותרים בתוך החברה. בעיקר בין חזקים-כלכלית לחלשים-כלכלית, בין משפחות צעירות (סבסוד החינוך) לותיקים (סבסוד הבריאות והסיעוד), בין בעלי פנסיה סבירה לבין חברים ללא כל בטחון ברמת חיים סבירה/מכבדת לעת זקנה, ועוד.
 - * תמיכת ההנהלה – דחוקה או גורפת – האם היא אמת צרופה, ומחייבת אמון עיוור?
 - * מה חשוב יותר – מודל כלשהו, או האנשים המאיישים את תפקידי המפתח? לדעתי - היעילות, האמינות, המקצועיות, האנושיות - נגזרים בעיקר מהאדם שמאייש את התפקיד.

מאחלת לנו חברה מכבדת, והחלטות נבונות בכל התחומים.

רחל גינת

